

(Вечерње новости, 19. 8. 2012)

Обрачун код О. К. корала је већ почео, само није јасно шта је била иницијална каписла, то јест повод да тај обрачун почне баш сада? Да ли је то била претња Драгољуба Мићуновића да ће свако ко покуша да подели Демократску странку нанети штету и себи и странци, да ли су то биле жуте купаће гаће на Вису, или пак нешто треће, још прозаичније, о чему ми можемо само да нагађамо, није више ни битно. Битно је да је немилосрдни обрачун између Ђиласа и Тадића почео и да сада, у недостатку нових сапуница, не морамо да се бринемо да ћемо бити забављени.

Не треба заборавити да је Борис Тадић пре десетак дана у некој изјави успутно споменуо да је он направио Драгана Ђиласа, да га је он предложио за потпредседника странке, да га је он лично предложио за градоначелника Београда и да га је, речју, својим ауторитетом довео ту где је. Није једино изговорио ону чувену историјску: "Зар и ти, сине Бруте", али је било јасно да се управо о томе ради. Борис Тадић је том изјавом, између осталог, показао да је љут и да му је повређена сујета.

Да видимо сада ко је кога направио, а ко ће кога да растури. Изгледа да је том изјавом повређена и сујета Драгана Ђиласа. Актуелни градоначелник Београда као да је на политичком "ред булу" - не да је добио крилца, него су то озбиљна крила, чији лепет понекад прави готово застрашујућу буку. А ево и какву.

Није тајна да је борба за политичку моћ сурова, и тога смо се нагледали - готово да нема партије у којој мали од кухине једног дана, кад је савладао довољно вештине, није пожелео да преузме команду. Синдром Изногуда постоји откако је света и века, а код нас готово да нема политичке странке која није доживела такав или неки сличан сценарио. Поента са Драганом Ђиласом и његовим изјавама ових дана је у његовој немилосрдности. Силина којом је ударио на свог политичког тату, ипак, није виђена на нашој јавној сцени, управо зато јер је Ђилас одлучио да то уради без целофана, без анестезије и класичних партијских саопштења, у којима се оно најважније чита између редова. Код Ђиласа нема ничега између редова, код њега је све што има да каже стављено у директан и апсолутно недвосмислен контекст. Те поруке послате су у тој форми да фасцинирају не само јавност већ пре свега чланство странке, које се, може бити, двоуми коме ће се царству приволети. Ако су ранија цепања странака била

умотана у шарене алибије идеологије, сада то није случај. Ђилас лепо каже: - "Јачи сам и мичи се!" Уз то, како јавља радио, најавио је и могућност оснивања нове странке са Бојаном Пајтићем.

Тек, ради се о томе да Ђилас удара снажно и немилосрдно. Када преко медија грми да је Борис крив за све и да мора да оде, он не оставља могућност да његов дојучерашњи пријатељ и политички сабрат оде достојанствено. Е, а то је нешто, на дуге стазе посматрано, политички опасно.

Јер, шта год мислили о ери Бориса Тадића (а на многе теме имамо разлога да је критикујемо), не видим ниједан разлог да се ико према било коме, а поготово према свом дојучерашњем савезнику, понаша по матрици коју је видео у односима Америке и малих играча. Нит' је Борис Тадић Муамер Гадафи, нит' је Ђилас Хилари Клинтон.

Али, можда је Демократска странка – ЛИБИЈА?